

Макаръ това да се случи презъ моето ранно детство, днесъ всичко си спомнямъ съ такава яснота, като да бѣ вчера. Пътувахме съ талига за града. Бѣше следъ обѣдъ презъ единъ горещъ лѣтенъ день. Коньтъ ни Дорчо, иначе много пѣргавъ, сега едвамъ пристѣпваше. Пѣргаво само пѣдѣше мухитѣ, които го наваляха. Баща ми често го навикваше, но той правѣше само нѣколко бързи крачки и пакъ оклюмваше глава. Жива душа се не виждаше по прашния междуселски пътъ. И нито единъ листецъ не трепваше по прашнитѣ дървета край пътя. . .

Когато изкачихме рѣта и се спустнахме по надолнището, въ дъното на пътя забелязахме нѣщо черно. Изъ надолнището Дорчо, щѣше - нещѣше, вървѣше по-бързо, и скоро въ черното петно различихме четирма души. Тѣ бѣха заловени за рѣце, като на хоро. Баща ми лесно позна, че това е неговиятъ старъ познайникъ Проичо отъ Габерово съ тритѣ си деца. Когато ги настигнахме, тѣ се поздравиха като стари познати. Баща ми го попита, какъде пътува въ тоя пекъ.

— За града съмъ тръгналъ, — отговори той.

После бавно разказа, че жена му тая пролѣтъ починала, че нѣмало работа вече въ село, та отива въ града да дири.

— А децата? — попита баща ми.

— Водя и тѣхъ. Къде да ги оставя? Въ село не ги рачатъ.

При тия думи една сълза се търколи отъ едното му око и падна въ праха предъ краката му. Най-малкото му дете, което още държеше баща си за ржката, видѣ, че